

[Arbejdsministeren.]

og om havnearbejdere. De resterende 20 pct. af arbejdsstyrken er dækket af opsigelsesregler af meget varierende art. Herunder falder de gensidige opsigelsesvarsler på 1-2 uger; herunder falder også eksempler på, at opsigelsesvarsel kan indtræde, før arbejderen har været beskæftiget i 1 år på virksomheden, og kan være længere end 2 uger, når der er opnået højere anciennitet.

Sammenfattende må jeg altså sige, at både spørgsmålet om, hvorvidt det overhovedet er hensigtsmæssigt at have opsigelsesvarsel, og spørgsmålet om, hvordan sådanne regler nærmere bør udformes, af gode grunde hidtil har været et rent overenskomstansliggende her i landet. Herved har det været muligt at indrette bestemmelserne smidigt efter de enkelte områders behov og særlige forhold. Jeg tror, lovregler på dette område ikke ville kunne undgå at blive væsentligt mere stive; de måtte vel tillige kombineres med regler om undtagelser eller adgang til dispensation m. m., og noget sådant vil være en belastning såvel for arbejdsmarkedets parter som for administrationen.

Det er da også sådan, at arbejdsmarkedets to store hovedorganisationer over for mig har tillkendegivet, at spørgsmål, der vedrører opsigelsesvarsler på arbejdsmarkedet, bedst finder deres løsning ved forhandling mellem arbejdsmarkedets parter, og at der ikke ses at være nogen anledning til at gøre en ændring heri — og jeg må erkende, at jeg deler den opfattelse, som er kommet til udtryk fra hovedorganisationerne.

Det er utvivlsomt, at der er behov for fortsat forbedring af de aftalte regler, og vel derfor også sandsynligt, at spørgsmålet igen vil blive taget op under arbejdsmarkedets parters forhandlinger.

Nu er jeg naturligvis opmærksom på, at forslagsstillerne i særlig grad peger på, at der er behov for fastsættelse af bestemmelser om opsigelsesvarsler for de arbejdere, der ikke er dækket af overenskomstbestemmelser af den ene eller den anden karakter. Hertil vil jeg gerne sige, at forholdet for det første er det, at organiserede arbejdere også i praksis vil være dækket af overenskomstbestemmelser om opsigelse i tilfælde, hvor den modstående arbejdsgiver ikke er medlem af nogen arbejdsgiverorganisation.

For det andet er det jo sådan, at såfremt den organiserede arbejdsgiver måtte beskæftige ikke-organiseret arbejdskraft, vil også disse medarbejdere få samme rettigheder i henseende til opsigelse, som er fastlagt i den indgåede overenskomst for det pågældende område.

Alt i alt kan jeg altså ikke se nogen rimelig og tilstrækkelig begrundelse for et lovgivningsindgreb på dette område. Vi ville risikere at skabe ganske overflødige problemer og unødige vanskeligheder i forbindelse med fremtidige overenskomstforhandlinger. Vi ville ikke kunne undgå at få regler, der var stivere og dårligere tilpasset til arbejdsmarkedets brogede virkelighed, end hvad man har kunnet forhandle sig frem til mellem organisationerne.

Ordføreren for forslagsstillerne (Niels Westerby): Som det fremgik af arbejdsministerens betragtninger, går liberalt centrum's forslag ud på et minimumsopsigelsesvarsel for arbejdere. Det er klart, at det er meget vigtigt for lønmodtagere at have en vis tryghed i opsigelsen, og det er også klart, at lønmodtageren, hvis han bliver opsagt i sin virksomhed — og det kan der selvfølgelig være mange grunde til — må have en vis tid til at finde et nyt job. Det er meget vigtigt for lønmodtagere ved opsigelse, at de ikke pludselig står uden beskæftigelse, uden indkomster og måske har vanskeligt ved at finde ny beskæftigelse. En vis tid er en rimelighed for lønmodtagere.

Det er et meget stort socialt gode at have en vis tryghed i opsigelsen, og det er bl. a. derfor, liberalt centrum har foreslået, at når en arbejder har været beskæftiget i samme virksomhed uafbrudt i 1 år, skal han have 14 dages opsigelse, og at varslet forlænges med 7 dage for hvert nyt år, vedkommende har været beskæftiget i samme virksomhed. Det vil sige, at efter 4 års ansættelse i den samme virksomhed får han 35 dages opsigelse.

Det er jo ikke noget radikalt forslag. Det er et yderst beskedent forslag, der her er stillet af liberalt centrum, og det giver kun en minimumstryghed for de enkelte beskæftigede.

Arbejdsministeren fremhævede, at såvel LO som Arbejdsgiverforeningen ikke ønskede nogen lovgivning på det pågældende om-